

Praxi

Som comunistes. Volem organitzar-nos per fer possible el socialisme als Països Catalans

Sobre l'acord ERC-CUP

Davant l'acord assolit pels grups parlamentaris d'ERC i la CUP-Guanyem, des de Praxi ens veiem en l'obligació d'alçar la veu i criticar amb duresa el què entenem és un pas més en dilapidar al Parlament de la Comunitat Autònoma de Catalunya el què a base de treball d'arrel, amb encerts i errades, ha anat articulant l'Esquerra Independentista i els moviments socials i polítics que hi eren propers.

Primerament, i en un sentit ampli de crítica a l'acord en concret, i a la CUP-Guanyem en termes generals, voldríem criticar el què per nosaltres és l'assimilació total al sistema partidista burgés en el que ja hi és la CUP de ple dret. Si l'Esquerra Independentista, malauradament, sempre ha navegat entre les aigües contradictòries i convulses del socialisme revolucionari i el nacionalisme, amb aquest pacte donem per assumida per tal organització la centralitat de la política parlamentària burgesa. Ens preguntem com és possible passar de criticar constantment a ERC al llarg de molts anys (i sempre amb raó) pel seu paper dòcil, pactista i fins i tot quintacolumnista, a pactar-hi?

Les minses engrunes que es detallen a l'acord, insuficients i improductives per la classe treballadora, ni tan sols es podran materialitzar, perquè en un Estat capitalista com l'espanyol, amb un feixisme embravit als carrers, i fermament hegemònic a l'exèrcit, judicatura, policia i administració, cap concessió se li pot treure a la burgesia per la via del poder parlamentari. El somni idealista d'un procés d'emancipació (en termes nacionals o de classe) pacífic per la via parlamentària ja ha estat abrandat abans. Des de Bebel a Tsipras passant per Allende, la història ens demostra que el poder de la burgesia crea l'estructura jurídic-administrativa per perpetuar-se i impedir cap canvi substancial pel poble treballador. Repetir l'esquema parlamentarista només pot ser innocència o estupidesa, i en la lluita per l'emancipació de la nostra classe ni una ni altra són útils o necessàries.

Amb aquest pacte, la CUP dilapida el suport mostrat per multitud d'organitzacions sindicals, socials i polítiques els darrers anys. Però és encara més greu, quan arran de l'empresonament del company Pablo Hasél, es sumava a manifestacions amb el lema «Fins que caiguin. Res a perdre», i ens preguntem; Fins que caigui, qui exactament? Els partits del govern espanyol als que ERC els dona suport al Congreso de los Diputados? Els partits que governen la Generalitat de la CAC i que des de la restauració d'aquesta institució han governat contra els interessos del poble treballador? Fins que caigui ERC amb qui ara pactarà?

L'oportunisme és massa flagrant i cap xerrameca ens farà creure.

Potser ens volen vendre que d'aquesta manera es pressiona a ERC i JxCat per poder tirar endavant programes socials i passes efectives per guanyar la independència de la CAC (de la construcció política del subjecte classe treballadora dels Països Catalans en «classe nacional» ja millor ni en parlen), i què en aquesta pugna amb l'Estat es destaparan noves contradiccions, que alhora, crearan més «momentums». El problema, però, és que la política burgesa impedeix al poble treballador la seua capacitat en subjecte polític, perquè sempre és víctima de la covardia del «mal menor». I la CUP participa d'això. Això impossibilita l'apoderament definitiu que necessita la nostra classe per trencar d'una vegada amb el sistema de partits burgès i les seues institucions. La CUP s'ha capbussat en la mar del cretinisme parlamentari, i la llum que creu és l'eixida és sols els estertors d'antigues llums dels vaixells enfonsats, com el PSUC.

Per això, des de Praxi, rebutgem aquest i qualsevol pacte amb forces polítiques burgeses i regionalistes. Com comunistes no rebutgem la participació electoral sempre i per principis, però defensem que ha de servir sols per a augmentar la conflictivitat entre Capital-Treball, el què als Països Catalans significa una doble lluita; contra els capitalistes d'ací, i d'allà.

Però, també com comunistes hem de rebutjar la política possibilista que espera sempre un bri de sort, i què ja busca una nova marca electoral que puga arreplegar els vots perduts des de l'esquerra a la CUP.

Praxi defensem i manifestem què és hora d'un replantejament total del procés d'alliberament per part de les forces i individus que es diuen socialistes revolucionaris o comunistes.

És hora d'un rearmament teòric, d'analitzar, de reflexionar, de debatre, i d'engegar un nou camí en la cerca de l'emancipació de la classe treballadora als Països Catalans.

És hora de tornar al treball de base, és hora del sindicalisme d'alliberament amb la COS, és hora de desfer-nos del nacionalisme romàntic i d'esmolir l'eina del socialisme revolucionari.

Per què cal un foc nou, vos animem a les quals ja n'esteu tipes i tips d'aquesta política de despatxos, d'alliberats que decideixen per militants, les què no oblideu que ERC i JxCat van acatar el 155 o ens envien al cos repressiu dels Mossos d'Esquadra ha colpejar, gravar, inventar proves, mentir en judicis, o crear relats judicials inculporis.

En definitiva vos animem què entre totes assentem les bases d'una nova eina col·lectiva que ens puga servir per colpejar més dur a la burgesia, catalana o espanyola.

Pel Socialisme als Països Catalans!

PPCC, 24 de març del 2021

<https://espaipraxi.wordpress.com/2021/03/24/sobre-lacord-erc-cup/>